

Arrest

nr. 191 760 van 8 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X die *loco* advocaat X verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zo wordt gemotiveerd dat verzoekers algehele geloofwaardigheid ondermijnd wordt door verzoeker, die in het kader van zijn vorige asielaanvraag nog verklaard had omwille van zijn homoseksualiteit problemen te hebben gekend met zijn vader, elementen die door zowel de commissaris-generaal als de Raad ongeloofwaardig zijn bevonden (zie RvV 28 september 2012, nr. X van 28 september 2012), heden verklaart van geaardheid te zijn veranderd en hij momenteel gehuwd is met een vrouw. Daarnaast wordt vastgesteld dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet treffen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het volharden in zijn asielaanvraag, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat, in zoverre de aangevoerde middelen betrekking hebben op de beslissing in hoofde van de echtgenote van verzoeker, deze onontvankelijk zijn daar zij wegens het onbetaald laten van het rolrecht, niet op de rol geplaatst werd.

In de mate verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij zich onbetwistbaar in de hypothese van een bloedwraak bevindt en hiertoe verwijst naar een rapport van OFPRA, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een selectieve lezing van de door hem bijgebrachte informatie. Zo blijkt uit diezelfde informatie waaruit verzoeker zeer selectief citeert dat er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen gewone wraak (hakmarrja) en bloedwraak (gjakmarrja). Zo wordt hakmarrja omschreven als het recht dat wordt toegekend aan een persoon die beweert te zijn onteerd, zelfs zonder bloedvergieten. Gjakmarrja daarentegen wordt omschreven als een vorm van eigenrichting waarin de familie van een dode het recht heeft die te wreken op de schuldige, ook met de dood als gevolg. In casu voert verzoeker problemen aan met onbekende companen van M.C. die hem beledigden en bedreigden omdat zijn vader verhinderd zou hebben dat M.C. zijn schoonvader kon doden. Het behoeft dan ook geen betoog dat verzoeker duidelijk niet in een geval van bloedwraak verwickeld is, doch hoogstens (voor zover er enig geloof aan kan gehecht worden) 'gewone' wraak vreest. Het loutere gegeven dat de regio van herkomst van verzoeker getroffen wordt door bloedwraak, zoals blijkt uit een verslag van CAIRN, toont bezwaarlijk aan dat verzoeker zelf in een bloedwraak verwickeld is.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt vervolgens dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de geuite bedreigingen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming van de aanwezige Albanese autoriteiten. Verzoeker heeft immers nooit klacht ingediend tegen deze bedreigingen. Indien verzoeker de bedreigingen niet aangeeft, kan er moeilijk verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een

bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet treffen.

De verwijzing van verzoeker naar informatie aangaande corruptie in Albanië, berust niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermag dan ook niet in concreto aan te tonen dat het verzoeker aan redelijke beschermingsmaatregelen ontbreekt zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift er aan herinnert dat familieleden van M.C. bij de politie werken, wijst de Raad op hetgeen in de bestreden beslissing dienaangaande wordt gemotiveerd: "U verklaarde dat u nooit klacht heeft ingediend bij de politie tegen uw belagers omdat familieleden van M.(...) C.(...) bij de politie werkten (CGVS, p. 7, 8). Deze verklaring kan niet zonder meer weerhouden worden. U kon enkel zeggen dat er familieleden van hem bij de verkeerspolitie zouden werken en dat één familielid hoofd zou zijn van de politie van Shkoder maar u kon geen namen geven van deze familieleden van M.(...) C.(...) (CGVS, p. 8, 9). Uw bewering dat er niet zou worden opgetreden tegen M.(...) C.(...) en zijn kompanen wordt trouwens weerlegd door de vaststelling dat M.(...) C.(...) momenteel in de gevangenis verblijft (CGVS, p. 6). U bent ook nooit naar een politiekantoor geweest waar geen familieleden van M.(...) C.(...) werkten omdat u schrik had (CGVS, p. 9). Deze uitleg is echter niet afdoende ter rechtvaardiging van uw nalaten een beroep te doen op uw eigen autoriteiten."

Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die deze vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten hem geen hulp en/of bescherming kunnen of willen verlenen voor zijn beweerde problemen.

De verwijzing naar informatie waaruit moet blijken dat de Albanese autoriteiten niet bij machte zijn bescherming te waarborgen aan families die het slachtoffer zijn van een bloedwraak, is te dezen niet dienstig daar in casu geen sprake is van bloedwraak (zie hoger).

5. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juni 2017, voert verzoekende partij aan dat aan de redenen voor haar eerste asielaanvraag, met name haar geaardheid, te veel belang werd gehecht temeer de geaardheid van een persoon kan veranderen. Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij het slachtoffer dreigt te worden van bloedwraak omdat haar vader heeft verhinderd dat haar schoonvader werd vermoord. Verzoekende partij vervolgt dat bloedwraak in haar land van herkomst een probleem is en gekend is en dat zij daartegen moeilijk klacht kunnen indienen. Zij wijst er dienaangaande op dat zij wel klacht wilde indienen op een andere plaats, maar dat de politie daar haar klacht niet wilde registreren en haar terug stuurde naar de plaats waar zij woont en waar de problemen zich voordeden. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij van haar autoriteiten geen bescherming kan krijgen voor de bedreiging van bloedwraak gelet op de corruptie bij de politie en het gerecht.

De argumentatie van verzoekende partij dat aan de redenen voor haar eerste asielaanvraag, met name haar geaardheid, te veel belang werd gehecht temeer de geaardheid van een persoon kan veranderen, doet niets af aan (het feit dat) de vaststelling dat verzoekende partij bij haar vorige, eerste, asielaanvraag verklaarde homoseksueel te zijn en omwille van haar relatie met een man problemen te hebben. Deze bewering in de eerste asielaanvraag werd zowel in eerste instantie door de commissaris-generaal als nadien in beroep door de Raad bij arrest nr. X van 28 september 2012 ongeloofwaardig werden bevonden. In de mate verzoekende partij thans eenvoudigweg in het kader van haar onderhavige tweede asielaanvraag verklaart na haar terugkeer naar Albanië beslist te hebben van geaardheid te veranderen, alsof dit een eenvoudige keuze en makkelijk te nemen beslissing zou zijn zoals ze het schetst, kan zij bezwaarlijk ernstige genomen worden en doet deze verklaring op ernstige wijze afbreuk doet aan haar algemene en algehele geloofwaardigheid. Verzoekende partij haar algemene uitleg dat de geaardheid van een persoon kan veranderen, neemt niet weg dat, zoals *in casu*, in het kader van een volgende asielaanvraag rekening kan en mag worden gehouden met de verklaringen afgelegd in het kader van een vorige asielaanvraag. In weerwil van verzoekende partij haar algemene verzuchtingen, zijn haar verklaringen omtrent haar geaardheid, gelet op de in het kader van haar vorige asielaanvraag voorgehouden, doch ongeloofwaardig bevonden homoseksualiteit en problemen dienaangaande, wel degelijk van belang. Hoe dan ook werden de problemen die zij aanvoert als redenen waarom zij het land van herkomst opnieuw verliet onderzocht.

In zoverre verzoekende partij laat gelden dat zij het slachtoffer dreigt te worden van bloedwraak omdat haar vader heeft verhinderd dat haar schoonvader werd vermoord, dat bloedwraak in haar land van herkomst een probleem is en gekend is, en dat zij daartegen moeilijk klacht kunnen indienen, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband als volgt wordt vastgesteld: *“In de mate verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij zich onbetwistbaar in de hypothese van een bloedwraak bevindt en hiertoe verwijst naar een rapport van OFPRA, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een selectieve lezing van de door hem bijgebrachte informatie. Zo blijkt uit diezelfde informatie waaruit verzoeker zeer selectief citeert dat er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen gewone wraak (hakmarrja) en bloedwraak (gjakmarrja). Zo wordt hakmarrja omschreven als het recht dat wordt toegekend aan een persoon die beweert te zijn onteerd, zelfs zonder bloedvergieten. Gjakmarrja daarentegen wordt omschreven als een vorm van eigenrichting waarin de familie van een dode het recht heeft die te wreken op de schuldige, ook met de dood als gevolg. In casu voert verzoeker problemen aan met onbekende companen van M.C. die hem beledigden en bedreigden omdat zijn vader verhinderd zou hebben dat M.C. zijn schoonvader kon doden. Het behoeft dan ook geen betoog dat verzoeker duidelijk niet in een geval van bloedwraak verwickeld is, doch hoogstens (voor zover er enig geloof aan kan gehecht worden) ‘gewone’ wraak vreest. Het loutere gegeven dat de regio van herkomst van verzoeker getroffen wordt door bloedwraak, zoals blijkt uit een verslag van CAIRN, toont bezwaarlijk aan dat verzoeker zelf in een bloedwraak verwickeld is.”* EN *“De verwijzing naar informatie waaruit moet blijken dat de Albanese autoriteiten niet bij machte zijn bescherming te waarborgen aan families die het slachtoffer zijn van een bloedwraak, is te dezen niet dienstig daar in casu geen sprake is van bloedwraak (zie hoger).”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen en ze werpt er geen ander licht op.

Waar verzoekende partij daarnaast betoogt dat zij wel klacht wilde indienen op een andere plaats, maar dat de politie daar haar klacht niet wilde registreren en haar terug stuurde naar de plaats waar zij woont en waar de problemen zich voordeden, en zij op algemene wijze aanvoert dat zij van haar autoriteiten geen bescherming kan krijgen voor de bedreiging van bloedwraak, gelet op de corruptie bij de politie en het gerecht, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld: *“Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt vervolgens dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de geuite bedreigingen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming van de aanwezige Albanese autoriteiten. Verzoeker heeft immers nooit klacht ingediend tegen deze bedreigingen. Indien verzoeker de bedreigingen niet aangeeft, kan er moeilijk verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet treffen. De verwijzing van verzoeker naar informatie aangaande corruptie in Albanië, berust niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermag dan ook niet in concreto aan te tonen dat het verzoeker aan redelijke beschermingsmaatregelen ontbreekt zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift er aan herinnert dat familieleden van M.C. bij de politie werken, wijst de Raad op hetgeen in de bestreden beslissing dienaangaande wordt gemotiveerd: “U verklaarde dat u nooit klacht heeft ingediend bij de politie tegen uw belagers omdat familieleden van M.(...) C.(...) bij de politie werkten (CGVS, p. 7, 8). Deze verklaring kan niet zonder meer weerhouden worden. U kon enkel zeggen dat er familieleden van hem bij de verkeerspolitie zouden werken en dat één familielid hoofd zou zijn van de politie van Shkoder maar u kon geen namen geven van deze familieleden van M.(...) C.(...) (CGVS, p. 8, 9). Uw bewering dat er niet zou worden opgetreden tegen M.(...) C.(...) en zijn kompanen wordt trouwens weerlegd door de vaststelling dat M.(...) C.(...) momenteel in de gevangenis verblijft (CGVS, p. 6). U bent ook nooit naar een politiekantoor geweest waar geen familieleden van M.(...) C.(...) werkten omdat u schrik had (CGVS, p. 9). Deze uitleg is echter niet afdoende ter rechtvaardiging van uw nalaten een beroep te doen op uw eigen autoriteiten.” Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die deze vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten hem geen hulp en/of bescherming kunnen of willen verlenen voor zijn beweerde problemen. De verwijzing naar informatie waaruit moet blijken dat de Albanese autoriteiten niet bij machte zijn bescherming te waarborgen aan families die het slachtoffer zijn van een bloedwraak, is te dezen niet dienstig daar in casu geen sprake is van bloedwraak (zie hoger).” Verzoekende partij brengt, nu zij zich slechts beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene en niet in het minst onderbouwde beweringen, geen concrete en valabele gegevens aan die voormelde pertinente vaststellingen in een ander daglicht vermogen te plaatsen of hieraan afbreuk te doen. Uit niets blijkt derhalve en verzoekende partij maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt.*

Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 26 juni 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS